

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Svoboda zvířat Hradec Králové**, se sídlem Lochenice 156, Předměřice nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 3. 12. 2003, č. j. OŽP/409/2003, a proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 3. 2004, č. j. OŽPZ/4752/2004, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **1) Ředitelství vodních cest České republiky**, se sídlem Vinohradská 2396/184, Praha 3, zastoupené Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem, se sídlem Týn 1049/3, Praha 1, **2) Město Přelouč**, se sídlem Masarykovo nám. 25, Přelouč, **3) Ekologický právní servis, občanské sdružení**, se sídlem Převrátilská 330/15, Tábor, zastoupené Mgr. Luďkem Šikolou, advokátem, se sídlem Dvořákova 13, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného a osoby zúčastněné na řízení ad 1) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 8. 7. 2010, č. j. 52 A 11/2010 - 573,

takto:

I. Kasační stížnosti **se zamítají**.

II. Stěžovatelům Krajskému úřadu Pardubického kraje a Ředitelství vodních cest České republiky **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoby zúčastněné na řízení Město Přelouč, se sídlem Masarykovo nám. 25, Přelouč, a Ekologický právní servis, občanské sdružení, se sídlem Převrátilská 330/15, Tábor, **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Městského úřadu Přelouč, odboru životního prostředí ze dne 3. 12. 2003, č. j.: OŽP/409/2003, bylo podle § 77 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 4 odst. 2 citovaného zákona vydáno závazné stanovisko k zásahům do významných krajinných prvků vodní tok, les a údolní niva, kterým se uděluje souhlas s umístěním stavby Nový plavební stupeň Přelouč podle předloženého projektu. Zásah do významných krajinných prvků spočíval ve výstavbě nového plavebního stupně Přelouč podle předloženého projektu. Zásah do významných krajinných prvků spočíval ve výstavbě nového plavebního stupně Přelouč na řece Labi v ř. km 112,5 až 115,7 severně od města Přelouč a jihozápadně od obce Břehy. Stavba zahrnuje nový kanál, plavební komoru, přemostění Labe a další technické zázemí včetně rozsáhlých okolních změn terénu. Stavba je vzhledem k vlivu na významné krajinné prvky možná pouze při splnění následujících závazných podmínek tohoto rozhodnutí ve smyslu § 66 zákona, přičemž tyto podmínky byly stanoveny pod body 1 až 25.

Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání žalobce Občanské sdružení Svoboda zvířat Hradec Králové a o tomto odvolání rozhodl Krajský úřad Pardubického kraje rozhodnutím ze dne 4. 3. 2004, zn. OŽPZ/4752/2004, tak, že odvolání částečně vyhověl a napadené rozhodnutí Městského úřadu Přelouč, odboru životního prostředí změnil tak, že v původním výroku rozhodnutí změnil text stanovených podmínek pod body 2, 3, 5, 9, 15, 17 a 22. Znění ostatních podmínek, uvedených v odvoláním napadeném rozhodnutí, zůstalo pak v platnosti.

Proti uvedeným správním rozhodnutím podalo žalobu Občanské sdružení Svoboda zvířat Hradec Králové, o níž rozhodl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 8. 7. 2010, č. j. 52 A 11/2010 - 573, tak, že rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 3. 12. 2003, č. j. OŽP/409/2003 a rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 3. 2004, zn. OŽPZ/4752/2004 pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dále bylo rozhodnuto o nákladech řízení tak, že žalovaný je povinen zaplatit do 30 dnů od právní moci rozhodnutí žalobci částku 2000,- Kč a k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Luďka Šikoly na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 31. 1. 2005, č. j. 52 Ca 30/2004 - 101, částku 7800 Kč ve lhůtě 30 dnů.

Především nutno uvést, že krajský soud již ve věci rozhodl potřetí, když jeho dvě předchozí rozhodnutí byla zrušena rozsudkem Nejvyššího správního soudu. V odůvodnění svého rozsudku se krajský soud podrobně vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům, kterých je celkem 8, z nichž důvodnými shledal pouze některé z nich. Krajský soud se nejdříve zabýval námitkou osoby zúčastněné na řízení Ředitelství vodních cest České republiky týkající se zpochybnění žalobní legitimace žalobce, neboť tuto otázku z pohledu účastenství žalobce v řízení shledal jako podstatnou, neboť kdyby žalobce nesplnil zákonné podmínky vzniku svého účastenství v tomto správním řízení (§ 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb.), pak by nebyla splněna tato základní podmínka pro přezkum žalovaného rozhodnutí. Krajský soud vyšel z toho, že oznámení o zahájení řízení vydané Okresním úřadem v Pardubicích dne 15. 8. 2001 bylo doručeno žalobci dne 24. 8. 2001, přičemž žalobce jako občanské sdružení oznámil svoji účast v řízení dopisem ze dne 27. 8. 2001, přičemž tuto skutečnost potvrdil i správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 30. 10. 2001. Právní účinky oznámení o účasti v řízení tak mělo v pořadí první

oznámení žalobce ze dne 27. 8. 2001, když v pořadí druhé oznámení o účasti v řízení obsažené v podání žalobce ze dne 23. 10. 2001, na které se odvolává osoba zúčastněná na řízení Ředitelství vodních cest, již bylo v podstatě nadbytečné a nemělo tak žádné právní účinky. Další namítaná skutečnost, že totiž žalobce podal žádost o informaci o zahajovaném řízení nikoliv předem, ale až po zahájení řízení, neměla podle názoru krajského soudu vliv na vznik účastenství žalobce v uvedeném správním řízení. Účelem právní úpravy obsažené v § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. v části se týkající se požadavku na informace o zamýšlených zásazích a o zahajovaných řízeních je, aby občanské sdružení obdrželo tuto informaci v předstihu před uskutečněním zásahů do ochrany přírody a krajiny a mohlo mít časový prostor k tomu, aby samo uvážilo, zda se bude či nebude správního řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, účastnit a zároveň je účelem uvedeného ustanovení, aby správní orgán mohl toto účastenství účinně zajistit (tj. aby nedocházelo k případům, kdy by pozdní oznámení účastenství občanského sdružení znemožnilo efektivní uplatnění práv občanského sdružení již od počátku správního řízení). Krajský soud proto uzavřel, že pokud správní orgán prvního stupně připustil možnost účastenství žalobce tím, že jej o uvedeném řízení informoval, přesto že neobdržel uvedenou žádost o zahájení řízení předem, ale až po zahájení řízení, přičemž byly splněny další podmínky stanovené § 70 uvedeného zákona pro vznik účastenství v řízení, tak bylo uvedeného účelu dosaženo a žalobce se stal účastníkem uvedeného správního řízení. Žalobce tak splnil základní zákonné podmínky týkající se žalobní legitimace z hlediska vzniku svého účastenství ve správním řízení, v němž byla obě rozhodnutí vydána.

Krajský soud pak shledal důvodnou žalobní námitku procesně-právního charakteru týkající se práva žalobce na odůvodnění správního rozhodnutí. Právem žalobce jako občanského sdružení, a to právem procesního charakteru, je nepochybně právo na odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu, které zahrnuje i úvahy odvolacího orgánu týkající se konkrétní odvolací námitky tohoto žalobce. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uplatnil obsahově stejnou námitku jako v těchto žalobních bodech, když konkrétně uvedl, že „podle ustanovení § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. je podkladem každého rozhodnutí, které je nezbytné pro uskutečnění záměru uvedeného v příloze tohoto zákona, stanovisko EIA a správní orgán je povinen v podmínkách svého rozhodnutí uvést požadavky na ochranu životního prostředí, které jsou ve stanovisku EIA“. Zároveň v odvolací námitce žalobce uvedl, že Městský úřad Přelouč odmítl vložit do spisu stanovisko EIA, posudek EIA a dokumentaci EIA a ani v odůvodnění svého rozhodnutí neodůvodnil, proč tak neučinil. Žalovaný se v podstatě k této konkrétně formulované odvolací námitce v žalovaném rozhodnutí nevyjádřil, když pouze na straně 9 obecně k bodům č. 10 a 11 odvolání (odvolací námitka byla obsažena pod bodem č. 11 odvolání) uvedl, že „Odvolací orgán prostudoval všechny součásti předloženého spisu. Po jejich prostudování dospěl k závěru, že shromáždění podkladů je pro vydání rozhodnutí ve věci dostatečné. Doplňování dalších dokumentů, kdy řada z nich buď nepřináší nové poznatky, nebo pouze nevýznamně doplňuje poznatky již získané bez vlivu na výsledek rozhodování, vede k nárůstu již tak obsáhlého spisu a k těžší orientaci v něm pro toho, kdo s celým průběhem není obeznámen od počátku.“

Podle názoru krajského soudu v podstatě takový obecný závěr o tom, že odvolací orgán „prostudoval všechny součásti spisu“ a že „dospěl k závěru o dostatečnosti

shromážděných podkladů“, není konkrétním způsobem vypořádání se odvolacího správního orgánu – žalovaného – s uvedenou odvolací námitkou žalobce. Jedná se o obecné konstatování, které konkrétně na uvedenou konkrétní námitku v podstatě nereagovalo. Krajský soud tak dospěl k závěru, že v této části vztahující se k uvedené odvolací námitce je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), tedy jedná se o vadu řízení, která měla za následek zkrácení žalobce na jeho procesních právech, tj. na právu na odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu, přičemž k této námitce byl žalobce aktivně legitimován, a proto již tato vada sama o sobě bez dalšího byla důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného pro uvedenou vadu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a/, § 78 odst. 1 s. ř. s.).

Rovněž v případě žalobní námitky uvedené v žalobním bodu ad 7 dospěl krajský soud k závěru o důvodnosti této žalobní námitky. Žalobce v něm totiž tvrdil, že žalovaný znemožnil žalobci podle § 33 odst. 2 správního řádu vyjádřit se ke stanovisku orgánu posuzování vlivu na životní prostředí, a to tím, když nepřizval jako dotčený orgán státní správy do řízení orgán posuzování vlivu na životní prostředí. Současně tuto námitku ještě konkretizoval v námitkách uvedených pod žalobním bodem ad 6, v němž mimo již výše soudem zhodnocenou námitku týkající se vady řízení ještě poukázal na to, že součástí spisu není stanovisko EIA, když podle § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. nelze vydat bez stanoviska EIA žádné rozhodnutí, jež je nezbytné pro uskutečnění záměru uvedeného v příloze tohoto zákona. Žalobce tedy tvrdil, že byl zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům řízení, které měl a byl povinen správní orgán zajistit a učinit je součástí svého rozhodnutí. Krajský soud je názoru, že toto tvrzení žalobce je důvodné, neboť pokud správní orgán opomene obstarat a učinit součástí svého rozhodnutí určitý zákonný podklad, tak nepochybně takovým postupem je účastník řízení, tedy občanské sdružení, kráceno na svém procesním právu, jež zahrnuje nepochybně právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 33 odst. 2 správního řádu).

Podle názoru krajského soudu mělo být stanovisko EIA závazným podkladem pro rozhodnutí orgánu ochrany přírody podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., přičemž mělo být závazným podkladem pro toto rozhodnutí ve správním řízení, v němž byla obě žalovaná rozhodnutí vydána, a to již podle zákona č. 244/1992 Sb., za jehož účinnosti bylo toto správní řízení zahájeno. Rozhodnutí podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. bylo v daném případě vydáno podle zákona č. 71/1967 Sb., s ohledem na předmět řízení (ochrana významných krajinných prvků) bylo tedy rozhodnutím konečným, závazným pro navazující rozhodnutí (stavební povolení, územní rozhodnutí). Navazující rozhodnutí muselo předchozí rozhodnutí plně respektovat; jeho závěry buďto převzalo, nebo na text předchozího rozhodnutí přímo odkázalo. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že obsah stanoviska EIA v části hodnotící dopad zamýšlené stavby do významných krajinných prvků a v části zabývající se hodnocením vlivu stavby na významné krajinné prvky, měl být zahrnut a zohledněn v žalovaných rozhodnutích. Jiné řešení nelze podle názoru krajského soudu připustit, neboť v rozhodné době bylo žalované rozhodnutí pro daný předmět řízení rozhodnutím konečným. Ponechání zohlednění stanoviska EIA až na rozhodnutí stavebního úřadu o stavebním povolení by znemožnilo použití informací obsažených ve stanovisku EIA o vlivu stavby na významný krajinný prvek, neboť stavební úřad nebyl oprávněn zahrnout závěry stanoviska EIA ohledně výše uvedeného předmětu řízení do svého rozhodnutí, jež bylo vydáno následně po vydání žalovaných rozhodnutí (stavební povolení, územní rozhodnutí). Ke stejnému závěru, ovšem ve vztahu

k rozhodnutí, jímž byl vydán souhlas podle § 12 uvedeného zákona, tj. souhlas se zásahem do krajinného rázu, dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2001 - 83, přičemž krajský soud je názoru, že stejný závěr lze aplikovat v případě jiného rozhodnutí vydaného podle zákona č. 114/1992 Sb., tj. v případě žalovaného rozhodnutí vydaného podle § 4 odst. 2 uvedeného zákona. Uvedený zákonný požadavek vyplývá i ze zákona č. 100/2001 Sb., a to podle § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů. V daném případě orgán ochrany přírody si uvedené stanovisko EIA vůbec nevyžádal, čímž v důsledku tohoto postupu zkrátil žalobce na jeho právu vyjádřit se k uvedenému podkladu rozhodnutí (stanovisko EIA), když toto stanovisko nezahrnul do podkladu svého rozhodnutí a nezhodnotil jej v odůvodnění rozhodnutí, přičemž v důsledku tohoto nezákonného postupu zatížil řízení vadou § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a tím zkrátil žalobce na jeho procesních právech (§ 65 odst. 2 s. ř. s.). Tato vada řízení byla dalším samostatným způsobem pro zrušení jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 76 odst. 1 písm. c/, 78 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud konečně zjistil ex officcio v souladu s výše zmíněnou výjimkou z dispoziční zásady týkající se vady správního rozhodnutí zahrnujícího nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s), že touto vadou trpí žalované rozhodnutí. Žalovaným bylo ve výroku rozhodnuto tak, odvolání žalobce se částečně vyhovuje a napadené rozhodnutí Městského úřadu Přelouč se mění tak, že v původním výroku rozhodnutí se text stanovených podmínek nahradil novým textem ve znění uvedeném na straně 1 až 4. Před odůvodněním tohoto rozhodnutí je pak obsažena věta, že „znění ostatních podmínek, uvedených v odvolání napadeném rozhodnutí, zůstává v platnosti“. Z výroku tohoto rozhodnutí odvolacího orgánu však podle krajského soudu vůbec nevyplývá, jakým způsobem bylo rozhodnuto o odvolání, a to ve vztahu k odvoláním napadenému rozhodnutí, tj. v jaké části bylo rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrzeno a odvolání zamítnuto. To nelze vůbec z tohoto rozhodnutí odvolacího orgánu seznat. Odvolací orgán tak v podstatě změnil k odvolání žalobce pouze vedlejší výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž z jeho rozhodnutí není zřejmé, jak rozhodl o odvolání ve vztahu k hlavnímu výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dojde-li odvolací orgán k závěru, že je nutno změnit napadené rozhodnutí jen v některém výroku nebo části některého výroku, pak ohledně části změnou nedotčených musí zamítnout odvolání a napadené rozhodnutí potvrdit. Obdobně postupuje, pokud napadené rozhodnutí toliko v některé části ruší. Jestliže uvedený závěr platí ve vztahu k hlavnímu výroku, tím spíše tento závěr lze aplikovat ve vztahu k výroku vedlejšímu. Pokud tedy odvolací orgán změnil pouze vedlejší výrok zahrnující změnu podmínek rozhodnutí, tak se měl zabývat i částmi rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnou nedotčenými. Ostatně z § 59 odst. 2 správního řádu vyplývá, že jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Pokud tedy nemění odvolací orgán celý výrok rozhodnutí, když mění pouze vedlejší výrok, tak takový postup má za následek, že z rozhodnutí odvolacího orgánu nelze seznat, jakým způsobem rozhodl o odvolání ve vztahu k hlavnímu výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutí odvolacího orgánu tak trpí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí pro nesrozumitelnost (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), přičemž tato vada zjištěna soudem ex officcio na základě již

zmíněné výjimky z dispoziční zásady zkrátila žalobce na jeho procesních právech, které zahrnují i právo na přezkoumatelné, tj. srozumitelné rozhodnutí odvolacího orgánu. Tato vada byla rovněž dalším samostatným důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného (§ 76 odst. 1 písm. a/, § 78 odst. 1 s. ř. s.).

Proti rozsudku podal kasační stížnost Krajský úřad Pardubického kraje, a to z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K aplikaci § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. uvedl, že na základě výkladu Ministerstva životního prostředí ze dne 3. 4. 2009 stanovisko EIA musí být podkladem pro taková povolující rozhodnutí, která jsou rozhodnutími nutnými k provedení záměru (územní rozhodnutí, stavební povolení). Tzv. podkladová rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů sama o sobě neopravňují k provedení záměru a správní úřad je proto může vydat, aniž by musel mít stanovisko podle § 10 odst. 1 uvedeného zákona. Krajský soud při rozhodování nezohlednil výklad Ministerstva životního prostředí jako ústředního správního úřadu v oblasti posuzování vlivů na životní prostředí. Vzhledem k tomu, že Ministerstvo životního prostředí provádí metodickou činnost, jsou vydaná rozhodnutí orgánu ochrany přírody v souladu s výkladem uvedeného ministerstva. Výklad soudu k § 10 odst. 4 uvedeného zákona je podle uvedeného názoru žalovaného diametrálně odlišný od výkladu Ministerstva životního prostředí a narušuje tak jednotu metodického řízení všech orgánů ochrany životního prostředí, ale i stavebních úřadů v České republice.

K důvodu zrušení rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost výroku rozhodnutí krajského úřadu v rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že krajský úřad odvoláním napadené rozhodnutí změnil – zároveň poslední větou výroku potvrdil původní znění ostatních podmínek uvedených v odvoláním napadeném rozhodnutí. Na základě uvedeného neshledal krajský úřad takovou nesrozumitelnost výroku rozhodnutí o odvolání, která by měla mít za následek nepřezkoumatelnost a zrušení rozhodnutí. Krajský úřad sice nepoužil takové formulace, ze které by bylo jednoznačně zřejmé, že nejen ostatní podmínky (vedlejší výrok), nýbrž i výrok hlavní zůstávají v původní platnosti, tedy že jsou odvolacím orgánem potvrzeny, logicky však plyne, že jsou-li podmínky potvrzeny nebo nově formulovány, zůstává hlavní výrok (udělení souhlasného závazného stanoviska) beze změny. Pokud by byl hlavní výrok měněn, tedy byl-li by vysloven nesouhlas, nemělo by stanovování podmínek žádný význam.

Žalovaný (dále též „první stěžovatel“) navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost proti rozsudku podala rovněž osoba zúčastněná na řízení Ředitelství vodních cest České republiky, a to z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Druhý stěžovatel se především podrobně vyjadřuje k otázce účastenství žalobce na řízení s přihlédnutím k § 70 zákona č. 114/1992 Sb. Zdůrazňuje, že musí být kumulativně splněny všechny zákonné podmínky podle § 70 odst. 2, 3 uvedeného zákona, a to především doručení žádosti příslušnému orgánu státní správy, která musí všechny potřebné náležitosti a musí být podána u příslušného orgánu státní správy, a to před zahájením správního řízení a v druhé fázi musí být stavebnímu úřadu doručeno písemné oznámení, které musí mít rovněž potřebné náležitosti. Namítá pak, že přestože krajský soud zjistil, že žádost žalobce byla podána až po zahájení předmětného řízení, dospěl k závěru, že žalobce

je účastníkem správního řízení, neboť byly splněny další podmínky stanovené v § 70 uvedeného zákona. S takovýmto závěrem druhý stěžovatel nesouhlasí a opětovně zdůrazňuje, že pro vznik účastenství ve správním řízení musí být bezvýhradně splněny kumulativně všechny zákonné podmínky, zejména podmínka doručení žádosti před zahájením správního řízení, jakožto první podmínka v časové posloupnosti jejich naplňování. Opačným, nepřípustně extenzivním výkladem, který nemá oporu v zákoně, příslušného ustanovení by došlo nejen k nezákonnému rozšíření taxativně vymezeného (omezeného) počtu účastníků správního řízení, ale především k absurdní situaci, kdy by občanské řízení mohlo do správního řízení vstoupit fakticky kdykoliv. Závěr krajského soudu v otázce časové posloupnosti splnění podmínek účastenství ve správním řízení ve smyslu § 70 zákona č. 114/1992 Sb. pak nemá oporu v platné právní úpravě. Poněvadž žalobce řádně nesplňuje již podmínku stanovenou v odst. 2 § 70 uvedeného zákona, nemohlo logicky dojít ani k řádnému splnění podmínky navazující, stanovené v odst. 3 stejného ustanovení. Jelikož nebyly splněny všechny podmínky účastenství ve smyslu § 70 uvedeného zákona, žalobce není účastníkem řízení a žaloba byla podána osobou neoprávněnou.

Druhý stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že stanovisko EIA je závažným podkladem pro rozhodnutí orgánu ochrany přírody podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Má za to, že uvedený závěr krajského soudu nemá oporu v zákoně a je v rozporu se současnou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

K otázce aktivní legitimace ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. druhý stěžovatel uvedl, že přestože krajský soud dospěl ke správnému závěru v otázce přípustnosti žalobních námitek pouze v rozsahu tvrzeného porušení procesních práv žalobce, zcela nelogicky a v rozporu s tímto závěrem považoval za způsobilou námitku žalobce i námitky v žalobě uvedené pod žalobními body 6 a 8, přestože žalobce v těchto bodech žaloby jakékoliv porušení procesních práv netvrdí. V této části je proto napadený rozsudek nesrozumitelný a nepřezkoumatelný, a to i v situaci, kdy námitku uvedenou pod žalobním bodem 8 shledal následně krajský soud jako nedůvodnou a tato námitka nebyla důvodem zrušujícího rozsudku krajského soudu. Poukazuje přitom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 13/2007 - 63, v němž Nejvyšší správní soud dovozuje, že stanovisko k posouzení vlivů na provedení záměru životní prostředí podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb. není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Toto stanovisko pak lze přezkoumávat až v rámci konečného rozhodnutí, jehož je stanovisko podkladem. Je proto toho názoru, že jakýmkoliv svým vyjádřením se ke stanovisku EIA nemohl žalobce získat v předmětném správním řízení více svých práv, zejména pak práv procesních. Žalobce v předmětném správním řízení (o vydání stanoviska k zásahům do významných krajinných prvků) nemohl účinně napadnout závěry stanoviska EIA. Účastník správního řízení nemůže mít procesní práva na postup, který je správním řádem výslovně vyloučen (přezkum zákonností rozhodnutí vydaného jiným správním orgánem). Žalobce tak ve své žalobě uplatňuje toliko jedinou způsobilou námitku (žalobní bod 7), která však není důvodná. Namítaným pochybením správního orgánu (k pochybení však vůbec nedošlo) nedošlo k zásahu do procesních práv žalobce.

V otázce nedostatků důvodů rozhodnutí žalovaného krajský soud podle přesvědčení druhého stěžovatele pochybil již v základní úvaze, pokud stanovení podmínek souhlasného závazného stanoviska k zásahům do významných krajinných prvků považuje za vedlejší

výrok rozhodnutí. Rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 3. 12. 2003 obsahuje toliko jediný výrok, jehož součástí a nedílným celkem jsou jednotlivé podmínky. Tento jediný výrok tvoří jediný celek, který jako celek zakládá, mění a upravuje práva a povinnosti účastníků řízení. S poukazem na znění výroku rozhodnutí žalovaného druhý stěžovatel má za to, že žalovaný nadevší pochybnost dostatečně jasným způsobem rozhodl, v jakém rozsahu odvolání žalobce vyhověl a jakým způsobem změnil výrok (jediný výrok) rozhodnutí správního orgánu první instance. O tom svědčí skutečnost, že žádný z účastníků řízení tuto skutečnost nezpochybňoval. Rozsudkem krajského soudu se druhý stěžovatel cítí být poškozen ve svém právu na rovný přístup k účastníkům řízení, neboť soud poskytl ochranu účastníku řízení (jenž s odkazem na výše uvedené účastníkem řízení není) z důvodu formalistického nedostatku rozhodnutí. Krajský soud tak poskytl právní ochranu údajnému účastníku řízení, jenž svá práva ve správním řízení neuplatňoval řádně a včas, a to na úkor skutečného účastníka řízení, na jehož návrh bylo řízení zahájeno a který splnil veškeré podmínky pro vydání kladného rozhodnutí. Krajský soud nedostatečně zohlednil míru údajného pochybení správního orgánu v návaznosti na důsledky zvýšení předmětného správního rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené druhý stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a žalobu bez meritorního projednávání ve smyslu § 110 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl jako podanou osobou k tomu zřejmě neoprávněnou. Pokud by Nejvyšší správní soud došel k závěru, že žalobce byl k podání žaloby aktivně legitimován, navrhl stěžovatel, aby rozhodnutí krajského soudu bylo podle § 110 s. ř. s. zrušeno a věc tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Ke kasačním stížnostem se vyjádřil žalobce, který především uvedl, že krajský soud se nedopustil těch pochybení, která jsou mu v kasačních stížnostech vytýkána, dopustil se však jiných pochybení, které měly za následek nesprávné hodnocení všech těch bodů žaloby, kterým krajský soud nevyhověl, a otázky, kdy žalobce podal na Okresní úřad v Pardubicích žádost podle § 70 zákona č. 114/1992 Sb. Žalobce poukázal na to, že podal své vyjádření soudu s potřebnými důkazy (jimiž vlastně napravoval to, že si krajský soud nevyžádal od žalovaného chybějící části spisu, přestože žalobce již v roce 2004 soud písemně výslovně žádal, aby si chybějící části spisu od žalovaného vyžádal) a den poté mu byl doručen rozsudek, ve kterém nevěřícně zíral na tvrzení soudu, že prý žalobce podal svou žádost o informace o řízeních až po zahájení řízení (ve skutečnosti žalobce podal svou žádost již v roce 1998, což prokázal kopií své žádosti, na které je razítko podatelny okresního úřadu). Žalobce dále poznamenává, že žalovaný předložil soudu jen část spisu, což má značný vliv na toto soudní řízení (druhý stěžovatel zneužívá faktu, že žalovaný nepředložil podání žalobce učiněná v letech 1998 – 2002 a vyvozuje z toho, že žalobce nesplnil podmínky pro účast v řízení). Druhý stěžovatel již předtím oklamal krajský soud a ten nepravdu tvrzenou tímto stěžovatelem uvedl v odůvodnění svého rozsudku. Skutečnost je přitom taková, že žalobce dne 16. 7. 1998 podal na Okresní úřad v Pardubicích žádost podle § 70 zákona č. 114/1992 Sb. včetně kopie stanov žalobce. Na základě výzvy okresního úřadu žalobce dne 22. 11. 2000 upřesnil svou žádost ze dne 16. 7. 1998. V upřesnění žádosti žalobce výslovně uvedl, že chce být informován o řízeních týkajících se splavnění Labe (druhý stěžovatel označil Plavební stupeň Přelouč II jako součást akce „Splavnění Labe do Pardubic“).

K otázce narušení jednoty metodického vedení orgánu ochrany životního prostředí žalobce poznamenává, že pokud by tato jednota metodického vedení orgánu ochrany přírody měla vést k nezákonnému rozhodování a k nechránění životního prostředí, bude jen dobře, když bude narušena. V právním státě by ústřední správní orgány neměly metodicky vést jim podřízené správní orgány k porušení zákonů. Dále k této problematice poznamenává, že jednak Ministerstvo životního prostředí nevede metodicky stavební úřady (ty na má na starost Ministerstvo pro místní rozvoj), jednak napadený rozsudek nic nemění na stávající praxi stavebních úřadů (takže je otázkou, co jako měl napadený rozsudek narušovat).

Žalobce se dále ve svém velmi obsáhlém vyjádření dotýká všech otázek rozhodných pro posouzení věci, rovněž upozorňuje na skutečnost, že výklad obou stěžovatelů je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejm. s jeho rozsudkem ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2009 - 83.

Vzhledem k tomu, že obě kasační stížnosti jsou nedůvodné (a obsahující neuvěřitelné množství nesmyslů), navrhuje žalobce zamítnutí obou kasačních stížností.

Ke kasačním stížnostem se vyjádřila i osoba zúčastněná na řízení Ekologický právní servis, přičemž její argumentace je obdobná argumentaci žalobce. Je toho názoru, že tvrzení druhého stěžovatele, že žalobce nesplnil podmínky § 70 zákona č. 114/1992 Sb. pro získání postavení účastníka předmětného správního řízení a že v důsledku toho nemohl být ani aktivně legitimován k podání žaloby, je vyvráceno skutečnostmi uvedenými na str. 9 rozsudku krajského soudu a zejm. skutečnostmi uvedenými na str. 2 - 4, 5 - 10 podání žalobce v předmětné věci ze dne 8. 7. 2010, na které krajský soud ve svém rozsudku již nereagoval. Za nejpodstatnější skutečnosti je podle názoru osoby zúčastněné na řízení nutno považovat, že žalobce podal žádost o informace o zahajovaných správních řízení, v nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny k okresnímu úřadu již dne 16. 7. 1998, podáním ze dne 22. 11. 2000 tuto žádost doplnil tak, že nelze mít pochyb o tom, že se vztahuje i na předmětné správní řízení. Svou účast v předmětném správním řízení pak žalobce oznámil dne 27. 8. 2001, tedy ve lhůtě podle § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. (informace o zahájení tohoto řízení byla žalobci doručena dne 24. 8. 2001). Uvedené základní rozhodné skutečnosti vyplývají ze správního spisu, případně, pokud některý z dokladů není ve správním spise obsažen, z tvrzení žalobce, která žalovaný ani druhý stěžovatel žádným relevantním důkazem nezpochybnili a krajský soud tedy neměl důvod z nich nevycházet. Druhý stěžovatel v řízení před krajským soudem tvrdil, že žalobce oznámil svou účast ve správním řízení až dne 23. 10. 2001. Když bylo toto tvrzení důkazy obsaženými ve správním spise a citovanými v rozsudku krajského soudu vyvráceno, tvrdí druhý stěžovatel v kasační stížnosti, že žádost žalobce podle § 70 dost. 2 zákona č. 114/1992 Sb., byla podána až po zahájení předmětného řízení. Nic takového však v řízení před krajským soudem nebylo a podle názoru osoby zúčastněné na řízení ani nemohlo být prokázáno, naopak z výše uvedených skutečností vyplývá, že příslušnou žádost žalobce podal před zahájením předmětného správního řízení. Žalobce tak splnil podmínky pro získání postavení účastníka předmětného správního řízení o zásahu do významného krajinného prvku. Pro tvrzení žalovaného, že stanovisko k posouzení vlivů záměru na životní prostředí („stanovisko EIA“) není nezbytným podkladem pro vydání rozhodnutí o zásahu do významného krajinného prvku podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. lze podle osoby zúčastněné na řízení odkázat na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2009 – 83, citovaný i v rozsudku krajského soudu. Dále dodává, že je zcela mylný právní názor druhého stěžovatele, podle nějž „jak stanovisko EIA, tak stanovisko orgánu ochrany přírody k zásahům do VKP jsou na sobě nezávislé, včetně řízení o nich“ a že tato stanoviska jsou si „rovnocenná“ jako „podkladová rozhodnutí“ pro konečné rozhodnutí, tj. rozhodnutí územní. Tento názor zcela pomíjí specifickou povahu stanoviska EIA dle české právní úpravy jako aktu, jenž nemá povahu závazného rozhodnutí (správního aktu), ale je odborným podkladem pro navazující rozhodnutí nutná k povolení závěru – a to pro všechna rozhodnutí, která se zabývají věcnými otázkami, jež byly předmětem hodnocení v procesu EIA (srov. znění § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb.). Stanovisko k zásahu do VKP bylo naproti tomu dle úpravy platné v době napadeného rozhodnutí samostatným rozhodnutím ve smyslu „starého“ správního řádu (dnes jde většinou o závazné stanovisko podle § 149 správního řádu, ve specifických případech však i podle platné právní úpravy může jít o samostatné rozhodnutí – srov. platné znění § 90 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb.). Tuto odlišnou povahu obou stanovisek ostatně reflektovala i judikatura Nejvyššího správního soudu, která dospěla k závěru, že zatímco stanoviska EIA nepodléhají samostatnému soudnímu přezkumu, rozhodnutí o zásazích do VKP ano. I tyto skutečnosti podle přesvědčení osoby zúčastněné na řízení argumentaci druhého stěžovatele vyvracejí. Pokud jde o tvrzení druhého stěžovatele týkajícího se toho, že v zákoně č. 244/1992 Sb. nebylo vymezeno postavení orgánů příslušných k posouzení vlivu na životní prostředí jako dotčených orgánů v navazujících správních řízeních (na rozdíl od zákona č. 100/2001 Sb.), postačí odkázat na závěry o aplikovatelnosti ustanovení zákona č. 100/2001 Sb., na výstupy procesu EIA dle předchozí právní úpravy, obsažené ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, sp. zn. 1 As 91/2009.

Závěrem osoba zúčastněná na řízení Ekologický právní servis navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl.

Druhý stěžovatel doplnil svoji kasační stížnost podáním ze dne 1. 8. 2011, v němž se opětovně vyjadřuje k jednotlivým bodům kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasačních stížností a konstatoval, že obě kasační stížnosti jsou podány včas, neboť byly podány ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a jsou podány osobami oprávněnými ve smyslu § 102 s. ř. s. Oba stěžovatelé jsou též řádně zastoupeni ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.

Kasační stížnosti nebyly shledány důvodnými.

K otázce aktivní legitimace žalobce lze uvést, že tato aktivní legitimace je soustavně popírána zejm. druhým stěžovatelem, a to ve všech řízeních souvisejících s umístěním stavby „Nový stavební stupeň Přelouč“. Druhý stěžovatel při zpochybnění aktivní legitimace žalobce vychází ze závěru krajského soudu, že žalobce podal žádost, aby byl předem informován o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona (§ 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.) až po zahájení předmětného řízení, z čehož dovozuje, že nebyly splněny všechny podmínky účastenství ve smyslu § 70 uvedeného zákona, takže žalobce není účastníkem řízení a žaloba byla podána osobou neoprávněnou. K tomu lze

především uvést, že i kdyby byl správný závěr krajského soudu, že žádost ve smyslu § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. byla podána až po zahájení předmětného řízení (tento závěr ovšem správný není, jak bude dále vyloženo), nebylo by z toho možno dovozovat nedostatek aktivní legitimace žalobce. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 11. 2011, č. j. 6 As 19/2011 - 728 (ve věci týkající se rovněž „nového plavebního stupně Přelouč"), vyšel z toho, že podmínky pro účast občanských sdružení ve správním řízení podle § 70 zákona č. 114/1992 Sb. jsou dodrženy i v případě, kdy žádost o informace o zahajovaných správních řízeních podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny byla podána správnímu orgánu až po zahájení tohoto řízení.

V předmětné věci byla přitom podmínka uvedená v § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., splněna, jak vyplývá z obsahu soudního spisu, pokud pak krajský soud vychází z opaku, není zřejmé, jak ke svému závěru dospěl.

Závěr krajského soudu byl zřejmě ovlivněn tím, že správní spis je neúplný, jak na to poukazuje žalobce a osoba zúčastněná na řízení Ekologický právní servis. Tuto neúplnost správního soudu zjistil Nejvyšší správní soud i ve věci vedené pod sp. zn. 6 As 18/2011 (jednalo se o věc související s Novým plavebním stupněm Přelouč), kdy Ředitelstvím vodních cest byla vznesena obdobná námitka. Tato námitka nebyla shledána důvodnou, protože na základě písemností předložených žalobcem bylo zjištěno, že žádost ve smyslu § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. byla podána před zahájením správního řízení. Druhý stěžovatel otázku aktivní legitimace žalobce zpochybnil i v podání ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 As 18/2011. Ústavní soud však usnesením ze dne 23. 8. 2012, sp. zn. I. ÚS 1305/12, ústavní stížnost odmítl a v odůvodnění svého usnesení uvedl, že pokud Nejvyšší správní soud opětovně přezkoumal otázku aktivní legitimace žalobců a dospěl k závěru, že „se jak žalobce ad a), tak žalobce ad b) platně stali účastníky správního řízení o vydání stavebního povolení a byli tak aktivně legitimováni k podání žaloby ke krajskému soudu" je takový závěr Nejvyššího správního soudu třeba považovat za prvek nezávislého soudního rozhodování, kterému nemá Ústavní soud z pozice ústavnosti čeho vytknout. V předmětné věci se přitom z obsahu soudního spisu podává, že žalobce dne 16. 7. 1998 v rámci postupu podle § 70 zákona č. 114/1992 Sb. požádal Okresního úřad Pardubice, aby byl předem informován o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle zákona č. 114/1992 Sb. v okrese Pardubice. Na tomto podání je razítko Okresního úřadu Pardubice ze dne 16. 7. 1998. V dalším podání z 22. 11. 2000, které podle podacího razítka bylo doručeno Okresnímu úřadu Pardubice dne 24. 11. 2000, žalobce pak mj. uvedl, že má zájem o účast i v řízení, které se týká „Splavnění Labe". Je tedy nepochybné, že žalobce splnil podmínku uvedenou v § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., takže se stal účastníkem předmětného řízení. Ostatně za situace, kdy žalobci bylo oznámeno zahájení správního řízení, je logické, že tomu musela předcházet žádost správnímu orgánu ve smyslu § 70 odst. 2 uvedeného zákona. Ze všech uvedených důvodů tedy námitka o nedostatku aktivní legitimace žalobce nebyla Nejvyšším správním soudem shledána důvodnou.

V případě zbývajících námitek obou stěžovatelů Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na vyčerpávající a výstižné odůvodnění obsažené v rozsudku krajského soudu, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. K jednotlivým stížnostním námitkám lze pak dodat následující:

Rovněž podle názoru Nejvyššího správního soudu mělo být stanovisko EIA závazným podkladem pro rozhodnutí orgánu ochrany přírody podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Krajský soud v této souvislosti správně argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu z 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2001 - 83. Krajský soud v této části svůj názor na stanovisko EIA náležitým způsobem zdůvodnil, a pokud je tento jeho názor v rozporu s výkladem Ministerstva životního prostředí ze dne 3. 4. 2009, jak namítá první stěžovatel, je to pro posouzení věci zcela nerozhodné. Odkaz druhého stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 13/2007 - 63, je nepřípadný, protože krajský soud ve svém rozsudku nevychází z toho, že stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví.

Krajský soud shledal pochybení žalovaného v tom, že z výroku rozhodnutí odvolacího orgánu vůbec nevyplývá, jakým způsobem bylo rozhodnuto o odvolání, a to ve vztahu k odvoláním napadenému rozhodnutí, tj. v jaké části bylo rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrzeno a odvolání zamítnuto. Krajský soud poukazuje na to, že odvolací správní orgán v podstatě pouze změnil k odvolání žalobce vedlejší výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž z jeho rozhodnutí není zřejmé, jak rozhodl o odvolání ve vztahu k hlavnímu výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. S krajským soudem lze souhlasit v tom, že pokud odvolací správní orgán neměnil celý výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když změnil pouze vedlejší výrok, takováto formulace výroku rozhodnutí není v souladu se správním řádem. Přestože tedy výrok rozhodnutí odvolacího správního orgánu není formulován, jak zákon vyžaduje, lze podle názoru Nejvyššího správního soudu z obsahu celého rozhodnutí dovodit, jak bylo naloženo s napadeným rozhodnutím správního orgánu prvého stupně. Nedostatek správné formulace výroku rozhodnutí odvolacího správního orgánu by tak podle názoru Nejvyššího správního soudu nebyl sám o sobě důvodem ke zrušení rozhodnutí žalovaného krajským soudem.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, ani z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy pro zmatečnost řízení před soudem spočívající v nedostatku podmínek řízení, ani z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nebylo přiznáno.

Úspěšný žalobce by sice měl právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však nevyplývá, že by tuto náhradu nákladů řízení požadoval, bylo proto rozhodnuto, že žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Při rozhodování o nákladech řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení Město Přelouč a Ekologický právní servis vycházel Nejvyšší správní soud z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí

vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V projednávané věci osobám zúčastněným na řízení soud žádnou povinnost neuložil, proto jim nárok na náhradu nákladů řízení v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem nevznikl. Současně také tyto osoby zúčastněné na řízení nepožadovaly náhradu nákladů řízení s ohledem na důvody hodné zvláštního zřetele. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu